

DE LASPOST

Tijdschrift van Liberal Arts & Sciences
Juli 2009

ANTICLIMAX

LUSTRUM

LAS LUSTRUM
24 september t/m 2 oktober 2009

Liberal Arts & Sciences
5 jaar
Bruggen Bouwen

ATLAS

***Grand Opening Academiegebouw*
Feest * Weekend bruggen bouwen in Brugge * Bezoek Europees Parlement
* Workshop Lassen * Training Debat & Dialoog * VN Simulatie * Atlas Park Lounge * Culturele Avond * Let's GO LAS Lustrum Feest * Lekkere Luie LAS Lustrum Lunch * Dagelijkse borrel in het Ledig Erf * en nog veel meer ***

Blijf op de hoogte via www.usatlas.nl/lustrum

Colofon

De LASpost, 7e editie,
juli 2009

De LASpost
krantencommissie
USLAS Atlas:
Drift 21, k. 2.08
3512 BR Utrecht
Telefoon: 030 2536402
E-mail:
laspost@usatlas.nl
Internet:
www.usatlas.nl

Redactie:

Hoofdredactie:
Bram de Rijk
Vormgeving:
Roanne van Leijden,

Eindredactie: Christina
Blokhuys, Roanne van
Leijden, Nura Rutten, Yuri
Villa Rijkers, Bram de Rijk

Redacteuren:

Yuri Vila Rijkers, Bram de
Rijk, Christina Blokhuys,
Roanne van Leijden,
Nura Rutten,

Bijdragen van:

Andre Klukhuhn

!DE LASPOST ZOEKT SCHRIJVERS!

Heb jij:

Een mening?

Een interessant leven en daar iets over te melden?
Of geen interessant leven, geen mening en niets te
melden maar schrijf je daar wel graag over?

Schrijf dan vier keer per jaar iets voor de LASpost.
Vinden onze lezers leuk.

meld je aan door te mailen naar:

laspost@usatlas.nl

Redactioneel

Met een rood hoofd bewoog ze zich, sneller en sneller, het zweet parelde langs haar gezicht naar beneden, ze was doorweekt. Nog een paar seconden, nog een laatste keer gaf ze alles wat ze had en met een kreun.... rende ze over de finish...

Nee, nee, jij vies mannetje, je leest nog steeds de LASpost en niet één of ander vunzig blaadje. Wij gaan hier niet zomaar allerlei vieze verhaaltjes in ophangen. Maar feit blijft wel; Sex Sells, wanneer iets ook maar de geest van een sexuele referentie lijkt te bevatten is men er als de kippen bij om het te lezen of bekijken. Ook de LASpost is niet vies van wat bekijks, dus deze keer weer een thema dat openstaat voor vele interpretaties: (Anti-)Climax. Je verwacht een sappig bedverhaal en blijkt slechts te lezen over een hardloopster. Ook vele andere zaken kunnen een hevige climax of anti-climax bevatten, de wetenschap bijvoorbeeld, of de vakantie waar je nu zo hard aan toe bent. Deze LASpost staat weer vol met verschillende stukken, variërend van filmrecensies tot sterke verhalen en reisverslagen. Namens iedereen die heeft bijgedragen aan deze LASpost wens ik jullie dan ook veel leesplezier en een fijne vakantie, en wellicht lees je nog wie welke climaxen heeft bereikt in Marokko....

Bram de Rijk

Inhoud

Lustrum	2
Colofon	2
Redactioneel	3
Post van Klukhuhn	4
Anticlimax	5
Een slapend proefkonijn	6
De vierzit	7
Marokko	8
Horoscoop	10
Sterk verhaal	11
Zeilen	12
Borrel	12
Anticlimax	14
Bestuur	14
Utrecht	15
Foto's08-09	16

INTRODUCTIEWEEK ATLAS
31/08 - 03/09

Maandag:
Nachtkanoen

Dinsdag:
Middag: Pizza en Voetballen
Avond: Borrel

Woensdag:
Eten met je introgroepje
Avond: FEEST!

Donderdag:
Culturele avond

BLAST!

Inschrijven:
introductieweek@usatlas.nl

Andre Klukhuhn is nauw verbonden aan onze studie. Hij is scheikundige en filosoof en heeft een brede belangstelling voor alles wat het leven te bieden heeft. Met zijn lezing "Liever de Gifbeker", opende hij tot drie jaar geleden het studiejaar voor elke lasser

Post van **Klukhuhn**

Het licht van duizend zonnen

De geschiedenis van de wetenschap is eenvoudig te beschrijven als een gedurige afwisseling van hoogten en dieptepunten. Laat ik als typisch voorbeeld eens de ontwikkeling van kernenergie nemen.

In de herfst van 1938 beschoot de Duitse natuurkundige Otto Hahn de kernen van uraniumatomen met neutronen, om ze in de buurelementen met een iets zwaardere kern over te voeren. Als resultaat van dat neutronenbombardeement vond hij niet alleen de verwachte transuranen, maar ook sporen van het element barium dat ongeveer half zo zwaar is als uranium. Omdat hij dacht dat het splijten van kernen onmogelijk is, zond hij het kristal van uraniumzout terug naar het laboratorium waar het vandaan kwam, vergezeld van een boos briefje met de klacht 'onbruikbaar door verontreiniging'. Hahn schreef later naar aanleiding van zijn experimenten: 'Het volledig stukspringen van uranium werd als onmogelijk beschouwd. En precies dat is wat er werkelijk met uranium gebeurt. Eigenlijk zonder het te willen kwamen de heer Strassmann en ik in de herfst van 1938 tot bevindingen die regelrecht indruisten tegen de opvattingen van de fysici. Wij waren er lang van overtuigd dat het hier ging om een fout in onze proeven. Ten slotte moesten wij, na experimenten in de meest uiteenlopende richtingen te hebben uitgevoerd, toch besluiten dat wij tot iets geheel nieuws en onverwachts waren gekomen: onder invloed van neutronen spatte inderdaad de zware uraniumkern in twee ongeveer half zo grote deeltjes uiteen.'

Daarna volgden de gebeurtenissen elkaar in razend tempo op. Eerst werden er nog andere kernsplijtingreacties gevonden, en daarna ontdekte men de kettingreactie: een door beschieting met neutronen in gang gezette kernsplijtingreactie die, behalve kernbrokstukken van enige omvang, ook losse neutronen oplevert. Deze laatste kunnen dan weer andere kernen raken waarmee de reactie zichzelf in stand houdt en door het lawine-effect zelfs zodanig kan versnellen dat een vernietigende explosie het gevolg is. De energie voor die explosie wordt verkregen doordat twee halve kernen samen iets minder zwaar zijn dan de ongespleten uraniumkern. De kleine hoeveelheid materie die verdwijnt komt volgens Albert Einsteins beroemde formule $E=mc^2$ tevoorschijn als een grote hoeveelheid energie. Het enige dat nodig is om een dergelijke explosie te bewerkstelligen is een voldoende groot blok

(kritische massa) van splijtbaar materiaal (verrijkt uranium) zodat de geproduceerde neutronen een volgende kern kunnen raken voor ze de buitenkant van het blok bereiken en in de ruimte verdwijnen. De kettingreactie kan eenvoudig op gang worden gebracht door twee blokken verrijkt materiaal, die ieder op zich net te klein zijn, tegen elkaar aan te schuiven zodat de kritische massa wordt overschreden. Dat opende buitengewoon interessante perspectieven, want men stond op dat moment aan de vooravond van de Tweede Wereldoorlog en in een mede door Einstein ondertekende brief aan president Roosevelt werd de nieuwe kernfysische kennis aangeboden aan de Amerikaanse regering.

Aanvankelijk waren de generaals van het Pentagon – evenals die in Duitsland, Frankrijk, Rusland en Japan – niet zo in het voorstel geïnteresseerd omdat het ontwikkelen van een geheel nieuw wapensysteem naar hun idee al gauw vijftig jaar in beslag zou nemen en voor de op uitbreken staande oorlog niet meer van belang zou zijn. Maar toen men in de Verenigde Staten op voorspraak van de halfgod Einstein van gedachten was veranderd, en Roosevelt op 9 oktober 1941 het groene licht en een heleboel geld had gegeven, bleek tijdens de daaropvolgende jaren dat een betrekkelijk klein groepje fysici in Los Alamos zeer goed in staat was om op basis van die kennis in relatief korte tijd een gigantisch atoombomproject – het Manhattan-project – van de grond te tillen en met succes af te ronden. Na de eerste geslaagde proefexplosie in de vroege ochtend van 16 juli 1945, die Trinity of Drie-eenheid werd genoemd en waarbij de gefascineerd toekijkende fysici door een ongekende witte vuurbol werden verblind, sprak de leider van het project J. Robert Oppenheimer de vermaard geworden regels die na het lezen van het heilige hindoeboek Bhagavad Gita in zijn hoofd waren blijven hangen. Het verschijnen van de godheid wordt erin beschreven als 'het licht van duizend zonnen' en dan klinkt het: 'Ik ben de dood die alles rooft en de wereld aan het wankelen brengt.' Tot zover het hoogtepunt, waarin het dieptepunt zich al heeft aangekondigd: op 6 augustus 1945 werd Little Man afgeworpen boven Hiroshima en drie dagen later Fat Man boven Nagasaki, waarbij afhankelijk van de schatting tot op heden tussen de tweehonderdduizend en driehonderdvijftigduizend doden zijn gevallen.

Anticlimax

De grootste climax in de wetenschap zou kunnen worden toegeschreven aan de uitvinding van de computer. Maar eigenlijk moet men zich realiseren dat de computer niet ontwikkeld kon worden zonder de uitvinding van de transistor. En daarvoor moeten we de ontdekking van elektromagnetisme niet vergeten, wat overigens pas vele jaren na zijn ontdekking werd geformuleerd op de manier zoals we die nu kennen, omdat Lorentz de theorie complementeerde met zijn magnetische kracht. Verder terug in de tijd had Maxwell, naar aanleiding van de bevindingen van Faraday, echter al verklaard dat met de ontdekking dat zichtbaar licht een elektromagnetische achtergrond heeft, alle voorgaande verschijnselen gewoon vallen onder de noemer 'elektromagnetische straling'. Als we dit verschijnsel heel klein bekijken, zouden we er vrij weinig van zien, omdat de lens in het menselijk oog het gewoonweg niet oppikt. Elektromagnetisme is echter wel één van de vier fundamentele krachten naast zwaartekracht (dat we allemaal kennen omdat we met beide benen op de grond staan) en de sterke en zwakke kernkracht (die we niet allemaal kennen omdat we daar niet dagelijks mee te maken hebben). Al het andere is slechts logisch gevolg van deze vier krachten.

Ondanks het feit dat de computer op zich geen fundamenteel verschijnsel is, heeft het wel ontelbare fundamenten doen wankelen. De ongedachte ontwikkelingen in wiskunde en de geboorte van de informatica, welke gerelateerd zijn aan de grote vraag naar elektronische beveiliging en netwerken, zijn misschien wel de beste voorbeelden van de heerschappij van de computer. De computer heeft dan ook vele fundamenteel gewortelde gedachten van en over de mensheid onderuitgehaald. Voordat de grote impact van de computer aan bod komt, moet nog wel vermeld worden dat hij behoorlijk waardeloos is wanneer de mens geen onderzoek naar ingewikkelde en vooral snelle processen overdraagt aan de computer: denk aan het vouwen van hele grote eiwitten (niet zichtbaar met microscoop), de simulatie van nieuwe achtbaanontwerpen, (theoretische) populatiedynamica en wie weet wordt binnenkort de som van de uitgedunde harmonische rijen van omgekeerde machten van oneven getallen gevonden.

Dankzij de computer kunnen we miljoenen decimalen van pi berekenen, maar we willen nog steeds niet accepteren dat een cirkel geen oppervlakte heeft die valt uit te drukken in een kwadratuur. De computer is met behulp van het internet ons digitale portaal naar alle uithoeken van de wereld, maar voor veel mensen is de wereld niet groter dan hun eigen beeldscherm. Verder werkt de grote toegankelijkheid van computers de vraag naar efficiëntere data-opslag in de hand, zodat we binnenkort al onze persoonlijke informatie kunnen terugvinden in een digitale wolk.

Een andere grote climax, en nog grotere anticlimax, uit de wetenschap is de ontdekking van het ruimteschip. Sinds mensenheugenis was alles dat door de donkerblauwe hemeldeken heen prikte fascinerend. Toen de mens eenmaal een ruimteschip had ontworpen, gebouwd en getest, was het afwachten of de verhalen over de mannetjes op de maan waar waren. Niet dus. Toen jaren later de eerste beelden van Mars op de schermpjes van NASA flikkerden, moest de waarheid de mensheid helaas teleurstellen: we waren echt de enige intelligente wezens in de nabije omgeving. Daarna ging het snel met de anti-climaxen: het klimaat gaat met sprongen achteruit, we hebben nog maar acht planeten in ons zonnestelsel omdat Pluto niet aan de definitie voldoet, en de aarde is veel en veel ouder dan duizenden jaren en de mens leeft daar nog maar een fractie van. Maar de allergrootste anti-climax is wel het falen van de deeltjesversneller in Genève: nu weten we nog steeds niet of het Higgs-deeltje bestaat en of de Oerknal nou wel of niet aannemelijk is als verklaring voor het ontstaan van alles.

Nog niet zo lang geleden had ik een gesprek met een goede vriend over zijn buddy met de baseballcap en area 51, waar onzichtbare wezens in het bezit zijn van de geheime formule voor Aarde nummer 2. Toen moest ik even denken aan die mensen die geloven dat er geen begin en geen einde is, dat in principe elk atoom een zonnestelsel is en de Melkweg slechts één van de bouwstenen van een groter geheel. Volgens die mensen is de aarde gecreëerd door andere wezens, wat mij er meteen aan deed denken dat wij later vast ook een eigen planeetje gaan ontwerpen. Misschien kunnen we er voor de verandering voor zorgen dat die nieuwe wezens op ons planeetje ons mensen over zoveel jaar wél terugvinden wanneer ze toe zijn aan ruimtescheepjes: anders moeten ze zo'n eind vallen voordat ze na een anti-climax weer met beide benen op de aarde staan.

Door: Christina Blokhuis

Een slapend proefkonijn

Door: Alexander Beunder

Zo'n tien jaar geleden (19 juni 1999) ondertekenden 29 Europese Ministers van Onderwijs in Bologna, Italië, de 'Bolognaverklaring'. Veel van de hervormingen die verband houden met de doelstellingen van de Bolognaverklaring werden in het Nederlandse hoger onderwijs al vroeg en zonder veel zichtbare kritiek doorgevoerd. Nederland fungeerde als een soort laboratorium, het hoger onderwijs als proefkonijn. Nu stuiten dezelfde hervormingen in andere Europese lidstaten regelmatig op hevig verzet. Laten we daarom eens nagaan waarom vele studenten en academische stafleden elders in Europa het wél de moeite waard vinden om massaal de straat op te gaan.

Even wat geschiedenis; het is in deze context belangrijk om te begrijpen dat de Bolognaverklaring niet op zichzelf staat, maar hand in hand gaat met andere neoliberale hervormingen die de EU, in nauwe samenwerking met het bedrijfsleven, sinds begin jaren tachtig aan het invoeren is. Deel hiervan is de General Agreement on Trade in Services (GATS) uit 1995 van de WTO, waardoor publieke diensten als gezondheidszorg, energie én onderwijs opengesteld worden voor private investeringen. De theorie hierachter is dat marktwerking zal zorgen voor concurrentie, wat weer zal leiden tot een hogere kwaliteit, grotere efficiëntie en lagere kosten. Kortom; hoger onderwijs wordt primair gedefinieerd als een product – een verhandelbare dienst die via schaalvergroting en kostenbesparing

“ Hoger onderwijs wordt primair gedefinieerd als een product, maar niets wijst erop dat dedoorgevoerde hervormingen hebben geleid tot een verbeterde concurrentiepositie of beter onderwijs.”

haar concurrentievermogen kan vergroten.

De praktijk blijkt anders; faculteiten moeten bezuinigen, de studielooptijd wordt almaar korter, de kwaliteit van het gegeven onderwijs daalt eerder dan dat het stijgt en onafhankelijk onderzoek komt onder druk te staan omdat voor financiering steeds meer naar het bedrijfsleven moet worden uitgeweken. Niets wijst erop dat de in Nederland doorgevoerde hervormingen hebben geleid tot een verbeterde concurrentiepositie of beter onderwijs. Er lijken vooral veel essentiële zaken verloren te zijn gegaan; in plaats van onafhankelijke vrijplaatsen voor kritiek en kennisuitwisseling worden instellingen in het hoger onderwijs getransformeerd tot kennisfabrieken. Ze moeten dan ook als zodanig worden gerund, namelijk door professionele managers en niet door docenten, onderzoekers en studenten. Zo verdwijnt bijvoorbeeld de vrijheid van docenten om zelf hun onderwijsmethode en inhoud te bepalen. Diversiteit en kwaliteit worden opgeofferd voor meetbaarheid om te kunnen zien in hoeverre is bijgedragen aan het behalen van doelstellingen (behaalde ects, cijfergemiddeldes en zelfs het aantal gelezen pagina's per uur!). Instellingen in het hoger onderwijs moesten en moeten voortdurend verantwoording afleggen aan derden die hun financieren. De verandering is dat deze derde steeds vaker

bestaat uit het bedrijfsleven dat in toenemende mate onderzoeken en leerstoelen financiert – een praktijk die op gespannen voet staat met het idee van academische vrijheid en autonomie. Je bijt immers niet in de hand die je voedt*. Regelmatig wordt er geknoeid met onderzoeksresultaten wanneer deze onwettig zijn voor het bedrijfsleven. Het vrije, fundamentele onderzoek, wat toch de bron is van alle (simpelweg onvoorspelbare) doorbraken, komt in het geding.

Gekeken naar sterke reacties tegen het Bologna proces elders in Europa is de stilte in Nederland op zijn minst opvallend te noemen. Desalnietemin blijven meerdere studenten uit verschillende steden zich kritisch opstellen, blijven ze onderling samenwerken en houden ze zodoende het debat over het hoger onderwijs in leven. Wanneer en hoe er enig concreet resultaat uit dit debat voortvloeit, hangt slechts af van de deelnemers ervan. Toch blijft een debat zonder resultaat nuttiger dan een resultaat zonder debat, of, zoals de moralist Joseph Joubert ooit zei “It is better to debate a question without settling it than to settle it without debate.”

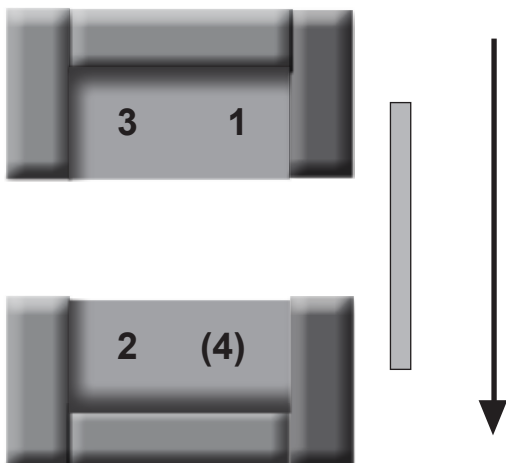
*Lees meer hierover in het in 1999 verschenen boek 'De onwelkome boodschap. Of hoe de vrijheid van de wetenschap bedreigd wordt' van André Köbben en Henk Tromp of het recent verschenen 'If You're so Smart, Why Aren't You rich?' van Chris Lorenz.

De vierzit: een complex systeem

Yuri Villa Ridders

Hoewel het soms heerlijk kan zijn in je eigen warmte met een cappuccino en wat muziek door het landschap te treinen, levert de NS ook nádat het materieel eindelijk is gearriveerd irritaties bij mij op, en dan met name in de spitsuren. Om dit uit te leggen is hier onder een klassieke vierzit getekend, zich bevindend in een zogeheten Hondenkop. De pijl geeft de rijrichting aan. De nummers geven aan in welke volgorde de zitplekken bezet worden.

Mijn ergernis zit hem allereerst in het feit dat deze volgorde altijd hetzelfde is, wat iets moet zeggen over een tekortkoming van de mens. De tweede ergernis zit hem in de verklaring voor deze volgorde, hoewel ergernis één en twee wellicht grotendeels overeenkomen.

Laat de nummers in de tekening corresponderen met vier te onderscheiden typen mensen. Hierbij moet aangenomen worden dat iedereen elk type kan worden (hoe erg is dat...), aangezien we niet mogen veronderstellen dat deze typen mensen, wanneer zij verschillend van aard zijn, zich langs de tijdas altijd in dezelfde volgorde aandienen. Type 4 is een uitzondering. Hij staat tussen haken omdat naast type 1 tot en met 3, slechts enkelen type 4 kunnen zijn. In het allersterkste geval kan type 4 zelfs alleen maar type 4 zijn. Dit zijn over het algemeen mensen zoals Laspostlezers, maar daarover straks meer.

Type 1 heeft het altijd zwaar. Hoe kan hij nu niet op positie 1 gaan zitten? Lekker bij het raam, niemand tegenover hem, gezicht wijzend in de rijrichting. Wat hij zich niet realiseert, is dat er als hij pech heeft toch iemand tegenover hem komt zitten, van het type 4 nog wel: een ruimdenkende held! Daarom heeft type 1 het dus zwaar. Zijn beste plek kan ineens de slechtste worden, als hij moet opkijken tegen zo'n charismatisch type 4. Type 2 is op te delen in type 2a en type 2b. Type 2a is de laffe variant. Hij weet dat de vierzit hoogstwaarschijnlijk uiteindelijk vol komt te zitten, en wil graag bij het raam, maar durft daar niet te gaan zitten omdat type 1 hem anders gaat wegstaren als zijn beenruimte is weggenomen. Type 2b is de kortzichtige variant. Hij wil wel bij het raam, maar prefereert toch echt extra beenruimte. Hierbij vergeet hij dat deze weldra wordt ingepikt door een type 3, wat ervoor zorgt dat hij de slechtste positie van allemaal heeft: rug naar de rijrichting, niet bij het raam. Type 3 handelt altijd uit lafheid. Hij durft niet te vragen of hij er even langs mag, en ploft dus maar neer op positie 3. Enkele exemplaren hiervan gaan dit voor zichzelf goedpraten door te bedenken dat ze misschien wel misselijk waren geworden als ze achteruit moesten rijden. Type 4, die zich slechts in 20% van de gevallen aandient, is de meest respectabele. Hij wijkt af in alle opzichten. Hij trekt zich niets aan van het tijdstip waarop hij bij de trein is gearriveerd. In de wetenschap dat de zitplekken uiteindelijk slechts voor 75% bezet zijn, wacht hij rustig af. Bij het raam zitten kan altijd nog, dus hij wacht even tot alle posities 1 tot en met 3 daadwerkelijk bezet zijn, vecht zich dan dapper door het staande vee op de balkons, en let goed op de mensen waar hij, als hij daar neerploft, de hele rit tegenaan moet kijken. "Dit is immers waar het om draait", denkt de ruimdenkende. Als hij eenmaal de minst irritante mensen gevonden heeft, vraagt hij spottend beleefd of hij er even door mag, geniet dan van de jaloezige boze blikken, en daalt heerlijk neer op zijn troon. Ik reken mijzelf natuurlijk tot type 4, hoewel het mij niet altijd lukt te glimlachen zodra ik bedenk in wat voor een wereld we leven.

Marokko

Een associatieve interpretatie

Anticlimax was het mantra van een ieder en het gestel het lijflied.

of

Het verhaal over het land van duizend en één nacht, waar het enkel waarheid is die onder de zon schijnt.

Door: Roanne van Leijden en Nura Rutten

Logischerwijs zou niemand een rondreis van tien dagen door Marokko met z'n vijftienden overleven, maar zoals bij sommigen wel bekend, zijn grenzen voor lassers geen obstakel om bij stil te staan. Immers, we kijken in Marokko nog steeds naar dezelfde maan en de horizon is even breed. Zo'n gedeelde ervaring brengt zelfs de meest verbitterde personen tot elkaar. En zo bleek ook deze reis.

Alles bij elkaar was iedereen grondig voorbereid op de reis en had iedereen ook een door verwachtingen gekleurd beeld van het land waar de zon hoog aan de hemel staat totdat hij ondergaat. Verscheidene Lonely Planet's lagen klaar, prikken waren binnengehaald en de tekentang was altijd binnen handbereik. Vijftiendertig man kunnen samen heus wel een ander continent aan. Er zou simpelweg niet veel mis kunnen gaan.

Een busreis naar Brussel Sjarlewà zette het groepsgevoel al aardig op de rails, maar de uren die bij het waken van de ochtend moesten worden doorgebracht in 'the friendly airport' zette het moreel onomwonden op de kaart. Terwijl een hoogst professionele circusact achter de ramen voor vertier zorgde, rolde een balletje de versufte reisgenoten nader tot elkaar. De bal (in verschillende uitvoeringen) bleek overigens alle tien de dagen lang een verbindend concept te zijn. Net als dansen is voetballen ook universeel en uiteraard kregen we het warm in ons hart toen we dachten aan de ronde vorm die de aarde symboliseert. We stammen immers allemaal van Adam en Eva af, hoewel deze opvatting in Marokko er niet bij iedereen inging.

Het vliegen was een drie uur durende ellende van buikkrampen, intense vermoeidheid en het zoeken naar de juiste pasvorm. De palmbomen op de landingsbaan

schiepen warme verwachtingen, maar voor warmte moesten we nog even wachten, het was immers pas 8 uur 's ochtends. Na een nacht doorgehaald te hebben, zijn die eerst

indrukken van een andere cultuur als kijken naar Mijn man is een klusser. Gelukkig haalden de geitenkoppen, ezels, kraaiende hanen en moskees van Fez ons al snel weer met beide benen op de aarde. Op een terrasje met wat muntthee in de hand en de zon op ons gezicht begon Marokko al wat meer te leven, waarop we besloten de uitputting te omarmen en ons uit te strekken op het plein van hoop en huidkanker. Toen we op de onbedekte stukjes huid genoeg eerstegraadsbrandwonden hadden opgelopen en al ons eten onder de lokale jeugd was verdeeld, waren we toe aan het eerste programma-onderdeel. Ahmed, een sympathieke, jurkdragende gids, zou ons door de krochten van de gekapitaliseerde medina leiden. Het was lastig onszelf te beheersen om onderweg niet twintig berberkleden, -sjaals en -tassen aan te schaffen, want we hadden die hele fucking medina leeg gekocht als Ahmed ons de kans had gegeven.

En zo begon in Fez onze zoektocht naar fysieke extase au marocain. In de hamam werd deze al snel gevonden en ook de weg tot geestelijke extase bleek onder leiding van kamelenjockey Ibrahim minder ver dan verwacht. De onheilspellende tocht naar een simpel biertje zorgde voor een onverwacht hoogtepunt in de groepsdynamiek. We voelden ons met onze nieuwe vrienden als vissen op de grond. In de categorie gastvrije, doch illustere Marokkanen met huisfeestjes voegden zich al snel heel veel Marokkanen met familie in Lelystad,

Snoop Dogg of the desert, een vriend van Laurens uit de underground scene en Fouad de mentale verkrachter.

Nog net voor het huwelijk met de laatste was bezegeld zagen we kans ongemerkt naar Meknes te vertrekken, iets wat ons geen tweede keer zou lukken. Meknes was eigenlijk Fez in het klein. Er waren ook auto's, een medina, eten en cultuur. Ook was er een McDonalds, een zwembad, een internetcafe en een virtual reality experience. Een beetje meer info: een tocht naar Volubilis leerde ons over de Romeinen en een tocht door de medina leerde ons over de vrienden van Tim. Dat zijn er velen.

Toen gingen we naar Rabat. Daar mochten we eindelijk gescheiden slapen. Omdat de nachtelijke uren nu niet gezamenlijk konden worden doorgebracht werd er overdag kostelijk van elkaar genoten. De Marokkaanse cultuur loont zich daar niet optimaal voor, dus werden alle behoeftes gegoten in de vorm van spelletjes. De meeste uren gingen op aan Moordenaartje, zo konden onderhuidse frustraties en lang vastgeroeste resultaten onder het mom van fanatisch spel worden geuit. Het spelletje

speeddaten spreekt voor zichzelf. Ook al waren er al vier LASstelletjes mee, de heimelijke wens van iedereen blijft toch altijd om ook zo gelukkig te worden als Joris en Marijn. Jammer genoeg zou dit niet in Marokko plaatsvinden. Ook kinderlijke behoeftes moeten worden bevredigd daarom werden Doorfluistertje en Er zat een klein zigeunermeisje etc. van stal gehaald en met een lach en een traan gespeeld. Hoewel de lach soms wat verder weg was dan de traan. Dit klinkt als een treurige opsomming van eindeloze verveling, maar in sommigen bracht het wel degelijk de Lance Armstrong naar boven. Creatief spel werd hard bevochten en ook al was er al genoeg rondes meegedaan, desbetreffenden moesten toch nog een keer hun gelijk halen.

En eindelijk: strand. De lage dirham bracht niet alleen een overvloed aan goedkoop eten met zich mee, maar ook de uitgelezen kans om de golven van de Atlantische oceaan te trotseren voor een spotprijstje. Het selecte groepje avonturiers hesen zich in een uitgewoond bodysuit en slenterden met surfplank onder de arm en de wind in de haren naar de waterkant. Zouhair en vrienden gaven een gepassioneerde instructie en na 2,5 uur was het iedereen wel een keer gelukt een golfje te berijden.

Om terug te komen op de cultuur: er was een toren en een mausoleum. Lassers zijn echter nog niet klaar voor historische beleving, want de pilaren die op het plein bij het mausoleum stonden waren enkel goed voor boompje verwisselen en modelletje spelen (Ruben won). Overigens droegen de minderjarige meisjes die steeds je pols vastgrepen om er een lading henna over uit te smeren ook niet bij aan die historische beleving. En dan de medina's: Medina's komen in alle soorten en maten. Je hebt ze zacht en vochtig en hard en droog. Die in Rabat was een verhaal apart, die was hard en vochtig. Dit klinkt misschien wat opmerkelijk, maar toen we met

het onhandige aantal van vijftien personen ergens wilden gaan eten kwamen we hier achter. Een half uur van totaal inefficiënte verplaatsing volgde, waarbij kolossale stapels hardloepschoenen en bordeelsluipe de weg blokkeerden en een leger aan pastel geverfde kuikens gevoelens van sensatie en sympathie voor Marianne Thieme deden loskomen. Na een paar keer in een rondje gelopen te zijn kwamen we weer uit bij

de man met een geïmagineerde vereenzelviging met Van Nistelrooy en inmiddels zeven personen armer gingen we daar maar zitten. Helaas, het eten was een immense teleurstelling. Een zoveelste combinatie van vet en kruiden. Wat niet zo erg zou zijn - dit was niet de eerste keer dat we dat aten -, als we niet eigenlijk gewoon behoefte hadden gehad aan stevig bruin brood met zonnebloempitten. Hardvochtig, dat was het daar.

Dit verhaal zou helemaal naar de verkeerde kant kunnen omslaan en dat zal nu niet gebeuren, maar er moet wel vermeld worden dat dit in Marokko wel onderwerp van geprek was. De dagelijkse 'gang' van zaken werd 's ochtends bij het ontbijt bij smake van een pannenkoek met honing aangeboord en 's avonds in bed nog even geëvalueerd. Zonder gene. Immers, iedereen zat in hetzelfde schuitje en een goed verhaal is nooit weg.

En toen gingen we weer naar huis. Om weer normaal te kunnen poepen.

Horoscoop

Door Nura Rutten

Kreeft 22 juni t/m 23 juli

Een verdwenen huisdier lijkt een harde dobber te zijn. Gelukkig staat je play dough-teddybeer van afgelopen februari nog overeind. Mercurius zal voor een rust in je verslaving zorgen en een wassende Venus zorgt voor onmacht.

Leeuw 23 juli t/m 24 augustus

Een botsing van Mars en Jupiter brengt de liefde van je leven even op je pad, maar komt lelijk te vallen over de plastic uiteinden van de veters van zijn/haar schoenen. Over drie zondagen zal je vijf cent tekort komen, maar wel een slag slaan.

Maagd 24 augustus t/m 23 september

Als je werk hebt zal je volgende maand salaris ontvangen. Een afwijking in de baan van uranus zorgt voor zes uur hevig lichamelijk ongemak, maar eindigt met een sisser. De uil in je tuin blijkt een oude vriend van je moeder te zijn.

Weegschaal 24 september t/m 23 oktober

Een onbekende zal zich kenbaar maken als de maan wassende is. Als je single bent zal je de ware toedracht achter deze incompetentie ontdekken en augurken kopen. Door toedoen van Mars krijg je een hekel aan de publieke opinie.

Schorpioen 24 oktober t/m 22 november

Een potje Risk zal tot een obsessie met Dirk Kuyt leiden, maar als de Grote Beer zich voor de zesde maal wast zal je weer terugkeren tot de PSV-jaren van Romario. Een oude liefde stuurt een kaart, maar blijft in het sorteercentrum in Zwolle hangen.

Boogschutter 23 november t/m 22 december

Door een schitterende nacht onder de wake van Venus zal je opbloeien tot een immens succesvol persoon. Iedereen zal je aanbidden en dit zal tot einde van dagen niet ophouden. Jij bent simpelweg te goed voor deze wereld en neemt voortaan Henk Wijngaard op sleeptouw.

Steenbok 23 december t/m 20 januari

Je tante blijkt niet thuis te zijn en dit zal je snel vergeten. Op de familiedag is ze ook niet en er ontstaat commotie over de schoenen van je neef. Een financiële meevaller zorgt voor totale lethargie bij je voormalige achterban.

Waterman 21 januari t/m 18 februari

Je burgerlijke staat wisselt sneller dan je moeder van energieleverancier en een dwangmatige behoefte om Fill Jill te kijken met je studiegenoten leidt tot een impasse in je zoektocht naar de diepere zin van Lolita.

Vissen 19 februari t/m 20 maart

Als Cassiopeia op haar hoogtepunt is ontdek je de liefde van je leven. De kat van je burens brengt je op het goede spoor, maar de broertjes Schleck zorgen voor verwarring. Kijk uit naar de nacht dat Uranus en Saturnus op één lijn staan.

Ram 21 maart t/m 20 april

Familie lijkt onder invloed van Neptunus belangrijker te worden dan je financiële huishouding, maar komt in het geding door je speculaties op de Aziatische levensmiddelenmarkt. Een halve maand zal genoeg blijken voor vergiffenis.

Stier 21 april t/m 21 mei

Een temperamentvolle week lijdt onder je vergevingsgezinde karakter, maar je uitstelgedrag brengt vooruitgang met zich mee. Een miscalculatie zal je een vakantie opleveren, maar je verzameling Hans Dulfer mag niet mee. Jammer.

Tweelingen 22 mei t/m 21 juni

De maan zorgt voor een schommeling in je emoties na je dagelijkse schietgebedje. Maria verschijnt aan je in je laatste snee Zaanse Snijder, maar dit besef je pas als je er Smac overheen hebt gesmeerd. Wacht drie dagen af, verdien drie euro.

Sterk verhaal

Een doodgewoon dagje

We zijn weer in Darwin, want hoewel mijn ellenlange reisverhaal iedereen de strot begint uit te hangen, ga ik zeker niet ophouden. Ik werkte daar dag- en nachtdiensten bij de McDonald's. Overdag bakte ik hamburgers tussen de drugsgebruikende McManagers (die zich vreemd genoeg kapot ergerden aan de altijd dronken Aboriginals), en 's nachts maakte ik er van 00:00 tot 06:00 uur schoon.

Ergens rond mijn negentiende verjaardag begaf ik mij naar de nachtdienst. Ik was, natuurlijk, licht aangeschoten. Om vier uur in de middag was ik opgestaan, had toen snel een blik spaghetti van 18 dollarcent opgeslobberd, en was aangeschoven bij de bierdrinkende backpackers in de open keuken van het hostel. In elk geval liep ik, in mijn blauwe kloffie, zwalkend door het tropisch benauwde weer naar mijn werk. Vannacht moest ik maar beginnen met het reinigen van de friteuses had manager Brandon gezegd. Hij had het de avond ervoor al even voorgedaan, dus dat moest wel lukken. Terwijl de laatste hamburgers van de avond achter mij op de grill gingen en de mensen van de avonddienst alles klaarzetten voor mij, de schoonmaker, raapte ik mijn schoonmaakgerei bij elkaar en liep naar de frituurpannen. Zoals ik mij herinnerde gooide ik de afvoer van frituurpan 1 open, waarop het vet van 180 graden een bak inliep. Het was de bedoeling dat ik dan de pan zou schoon schrobben, om het vet vervolgens weer terug te pompen. Er waren echter vier pannen, waardoor het mij handiger leek ze allemaal tegelijk te laten leeglopen, ze in een keer schoon te maken, en alles weer terug te pompen. Ik had me met mijn dronken hoofd helaas niet gerealiseerd dat de capaciteit van de opvangbak bijzonder klein was, waarop er 30 liter heet vet over de vloer stroomde. Ik weet nog dat ik het stiekem best grappig vond, toen er tien mensen gillend de lucht insprongen.

Toen ik om zes uur klaar was, en in het vroege zonnetje stinkend aankwam bij het hostel, waren er nog drie mensen wakker: Een Barbie-achtige Engelse met een bierbuikige vriendin (zodat Barbie zich nog beter kon voelen), en een stoere Aussie. Ze hadden overduidelijk een aantal glaasjes teveel op. Ik begon mijn vetavontuur neer te pennen aan het tafeltje naast hen, toen de dames ineens mijn schrijfblok begonnen onder te tekenen en schrijven. De Aussie stuurde ze weg, en nam vervolgens zelf plaats aan mijn tafel. Hij vertelde dat hij de dag erop weer op doorreis moest, maar dat zijn backpack helaas nog vol zat met drank. Hij zou het een eer vinden dat met mij op te mogen drinken, zei hij. Het kwam niet in mij op te weigeren.

Ik maakte, een aantal Breezers verder, een opmerking over zijn prachtige shirt, waarop hij het uittrok en mij schonk. Had hij ooit slechts gekocht op aandringen van zijn moeder, vertelde hij. Er verscheen een tatoeage van Japanse karakters op zijn bovenarm. Toen ik vroeg wat er stond zei hij: "Laat je tieten zien, dan vertel ik het je". Ik voelde me beledigd, waarop hij verduidelijkte dat dit nu eenmaal was wat er stond. Ik geloofde hem niet, maar zag toen toevallig een Japanse kennis lopen in ochtendkledij. Ik riep haar, en vroeg haar het voor te lezen. Na een seconde begon ze keihard te lachen, en rende weg. De jongen vertelde dat hij de dag na zijn twintigste verjaardag wakker was geworden in zijn bed met het ding op zijn arm. Zijn vrienden hadden hem gepusht het te laten zetten bij een kraampje in de Japanse wijk van Sydney terwijl hij zo dronken was dat hij het zich later niet meer kon herinneren. Ik moest lachen, bedankte hem vriendelijk voor de ervaring, nam een duik in het hostelzwembad en ging gauw mijn bed in. Om vier uur zou de wekker immers weer gaan.

Yuri Villa Rikers

Atlas

Zeilen

Zeilen is afzien. Ongegeneerd je eigen waardigheid laten gaan en je laten onderdompelen in mentale irrelevantie. Enkel het water, je medebemanning en de wind. Dat klinkt wel goed na bijna een jaar zwoegen aan reflectie-essays en andere creatieve toetsvormen. Een week-endje introspectie met Atlas.

Maar helaas. Zeilen is inderdaad afzien, tijd voor introspectie is er echter niet. Genoeg gezeik aan je oren, zelfs voor de hoognodige behoeften word je geeneens een momentje privé gegund. De eerste nacht waren we overgeleverd aan riet, vuur en vrieskou en de tweede nacht aan bier, dronken Friezen en bami.

Maar weer helaas, het heeft totaal geen zin om cynisch te gaan doen over het zeilweekend. Zeilen is leuk en een beetje afzien draagt er alleen maar aan bij. De eerste avond zorgde een tekort aan gas voor een huddle van hongerige mensen en spaghetti en de nachtrust was ondanks de vrieskou wel hartverwarmend. De volgende dag was er vooral wind die met de haren speelde en een starteiland waar we de benen konden strekken en andersoortig archaisch taalgebruik. 's Avonds werd Sneek onze haven en bami onze maaltijd. Uiteraard moest de verveling in navolging van Marokko met spelletjes worden verdreven en op een nog niet nader te verklaren wijze stonden we voordat we Sneek ingingen met z'n allen in een kring met een kaarsje in onze hand Halleluya te zingen. Gelukkig werd deze duivel daarna eendrachtig verdreven. Dit door Joris en bier in de Alcatraz. Zo'n nacht kan uitgebreid verteld worden, maar je kan 'm ook zelf een beetje invullen. Zie dit als het moment voor wat lezersparticipatie. De zondag terug was vooral genieten: van elkaar, van koude knakworst en vergevingsgezindheid. Met een afwas eindigde de dag en met in ons achterhoofd het besef dat het leven geen zeilweekend is namen we afscheid. Gelukkig hadden we meteen het weekend erna allejaarsweekend (waarbij vooral het levend curling toch even vermeld dient te worden, en het likken en het eten. En natuurlijk Yuri, die zichzelf op bewonderingswaardige wijze telkens in het middelpunt van belangstelling wist te manouvreren, maar dat natuurlijk ook verdiende.)

Nura Rutten

De Borrel

Borrel, net als elk woord brengt de term alleen al een bepaald idee over de invulling ervan met zich mee. In het geval van een borrel is dat lang niet altijd positief; het doet denken aan mannen (en vrouwen) in pak die in de tijd van hun baas met een glaasje champagne en een toastje kaviaar staan te keuvelen over hun nieuwste jacht of huisje in de provence. Of aan ballen die met hun haar strak in de lak en de stropdas losjes omgeknoopt zichzelf helemaal kapot zuipen. Als ik dan ook aan mijn vrienden vertel dat ik naar een borrel ga op de dinsdagavond, word ik vaak met een vreemd blik en een: “Dat is toch niks voor jou” aangekeken. Zoals wij als echte studenten weten is dit grote onzin, een borrel is gewoon een vrolijk en gezellig samenzijn van vrienden en medestudenten onder het genot van een drankje. Ook Atlas heeft dit jaar om de week een dergelijk evenement georganiseerd in stamkroeg Ledig Erf. Soms met een thema, soms gewoon omdat het kan, soms met veel mensen en soms met slechts een select gezelschap; een terugblik op een jaar lang goedkope biertjes (en wijntjes).

De eerste borrel was al in de introductieweek en wel tijdens een andere activiteit van Atlas, namelijk het nachtkanoën. Halverwege de peddeltocht werd een stop gemaakt bij de, toen nog onbekende, groene lichten van het Ledig Erf. Deze eerste kennismaking met het café was kort maar krachtig (er moest immers weer door gevaren worden) en smaakte dan ook naar meer. De

daaropvolgende borrels werden echter al snel minder en minder bezocht, zelfs thema's als de Halloweenborrel konden de LASSers niet bekoren om in grote getale aanwezig te zijn. Zo kwam het vaak voor dat het overgrote deel pas rond een uur of elf aanzette om even kort wat te drinken voordat men doorging naar andere gelegenheden. Iets wat op zich niet erg is; wanneer en waar men samenkomt is immers niet essentieel, maar het is toch leuker als er op dit soort gelegenheden ook een ruime vertegenwoordiging is. Op de opkomst was geen pijn te trekken, de ene week zat men met slechts een mannetje of vijf wat te drinken terwijl de week erop met dertig man het café werkelijk uitpuilde.

Borrel die wel druk bezocht werd was de sinterklaas borrel, met z'n allen aan een lange tafel onder het genot van bier en pepernoten werd het grote-sinterklaas-doorgeef-spel gedaan. Iedereen had voor een klein bedrag een cadeautje meegebracht, welke vervolgens verdeeld werden en daarna van eigenaar wisselden. Na het uitpakken had iedereen een klein cadeautje om mee naar huis te nemen en werd er nog gezellig lang nagepraat.

Een andere (zeer) gezellig borrel was de post-Marokko borrel. Deze vond plaats de week, zoals de naam al doet vermoeden, nadat een groep Atlassers een prachtreis hadden gemaakt naar Marokko waarover je meer kunt lezen elders in deze LASpost. Geen van de 35 personen die mee waren geweest ontbrak op deze borrel en ook vele andere LASSers kwamen de reizigers verwelkomen in het koude Nederland. Op het terras waren dan ook grote groepen LASSers te herkennen die pratend, lachend en drinkend sterke verhalen vertelden.

Lang niet alle leuke borrels kunnen hier besproken worden, maar het moge duidelijk zijn dat ze altijd een plezier waren om bij aanwezig te zijn, zelfs als het niet heel druk was. En met de laatste borrel al weer achter de rug en een grote groep verse eerstejaars, klaar om het studentenleven in te duiken, zullen de borrels volgend jaar alleen maar groter, drukker en gezelliger worden!

Bram de Rijk

Zij

Een menselijke verschijning is meestal iets alledaags, maar soms ook iets heel moois. Dan komt daar die intrigerende prikkel, heel lang uitgebleven, ineens opgedoken. Een heerlijke eigenschap van zo'n verschijning is dat het misschien wel altijd onduidelijk zal blijven wat nu precies het intrigerende er aan is. Een absolute vereiste is dat het alleen intrigerend kan zijn als het dat ook blijft, als je begrijpt wat ik bedoel. Anders gezegd kan alleen het onbeantwoorde romantiek zijn. Iets wat het wellicht nog romantischer maakt, is een tijdelijk karakter van de verschijning. In het geval dat ik nu met jullie ga bespreken, is er echter geen sprake van iets tijdelijks...

Het begon bijna drie jaar geleden op een warme dag. En sindsdien ben ik door continue blootstelling aan het verschijnsel, te verslaafd geraakt om, hoe romantisch ik ook ben, van plan te kunnen zijn het ooit los te laten. Ik hoop dus dat het tijdeloze aspect mijzelf in het verhaal niet tijdelijk zal maken. Hoewel ik, zoals gezegd, niet kan verklaren wat er nu eigenlijk aan de hand is, zal ik in elk geval dát onder woorden brengen wat mijn brein slechts intern verder kan abstraheren.

Haar naam is Roanne, en Roanne is voor altijd iets in mij. Roanne is blond, maar ik vermoed dat het daar niet veel mee te maken heeft. Haren doen mij niets, want haren hangen daar gewoon en gaan pas spreken als al dat andere spreekt. Haar rode wangen laten zien dat ze een echte Hollandse is, maar het is de vraag of haar nuchterheid wel zo Hollands is aangezien deze altijd ruimte maakt voor een warme empathie. Die rode wangen die staan dus voor warmte, warmte die ik op mijn gezicht kan voelen en mij doet blozen. Haar ogen zijn blauw, en hoewel zij zo diep zijn als blauwe zeeën zal het niet de kleur zijn die mij aanspreekt. De echte kleur van haar ogen ligt op de bodem van de zeeën, verspreid als verstoven zand nadat er een voetstap is neergezet. Door de verstuing kan ik niet zien wat het is geweest, behalve dat het overweldigend intens was, als kwam het van een exotisch kleurenspectrum uit een verre wereld. Ik heb nooit in het zand kunnen graven om de geheimen te onthullen; zodra mijn vingers de fijne korrels probeerden aan te raken verlamden mijn armen tot aan mijn schouders. In plaats van triomfaal keek ze me dan altijd droevig aan, alsof ze het graag met me had willen delen. Ik kon natuurlijk alleen maar glimlachen.

Aan tafel vinden er altijd twee gesprekken tegelijk plaats. In het ene bewegen monden en klinken zachte geluiden. Haar fijne lippen gaan zorgvuldig op en neer, maar als je goed kijkt en luistert versta je het tweede gesprek, waar ze met haar gedachten in die van jou probeert te dringen. Als ik naar die wereld ga is haar stoel altijd leeg. De rode wijn kan ze in stijl naar binnen laten glijden, maar druipt toch altijd over tafel als ik haar zoek in haar echte wereld. Toch viel me laatst op, dat ze vanuit haar wolk altijd naar beneden kan kijken, waar haar rustige lichaam het benodigde werk uitvoert, opdat anderen naar haar luisteren en zichzelf zo doelen kunnen stellen. Deze vrouw heeft het allemaal. Ik zou het ordinair vinden te zeggen dat ik verliefd ben. Dit gaat veel verder, maar misschien begrijpen zij en ik dat alleen. Deze vrouw, ik kan haar niet aan, en dat is maar goed ook. Het is goed zo.

Yuri

Anticlimax

Donderdag 25 Juni 2009 kreeg ik om 23:42 een smsje van mijn vader: "Michael Jackson zelfmoord, wat hu?".

Ik had samen met mijn huisgenoot bij de voorverkoop van de kaarten, begin april, overdag elk uur de website af gespeurd om kaartjes te bemachtigen. Een aantal nachten om de paar uur mijn wekker gezet, om ook dan even te kijken. Op een donderdagochtend in die zelfde week kwam mijn huisgenoot mijn kamer binnenstormen; 'JA, IK HEB ZE!'. Maar deze vreugde was van korte duur, wegens gebrek aan creditcard werden de kaartjes binnen een paar minuten doorgegeven aan de volgende ongetwijfeld grote fan.

In de weken daarna nog verschillende pogingen gedaan om via Ebay kaartjes te krijgen, maar ook dat was tevergeefs. Woensdag 24 Juni kreeg ik echter een mailtje met een code waarmee ik alsnog via de officiële website kaartjes kon krijgen. En inderdaad, ineens had ik ze! Vier kaartjes voor 10 September 2009 op prachtige plekken. Meteen mijn huisgenoot, op vakantie in Portugal gebeld, weer springend door de kamer; "maandag gaan we het vieren". En toen, nog geen dertig uur later, dat verwoestende smsje van mijn vader. Eerst ergerde ik me nog aan de eeuwige telegramstijl en de spelfout, maar toen drong de boodschap tot mij door. Mijn vader meteen bellen: "dit zijn geen grapjes hé!". Maar helaas, meteen naar huis, de hele avond voor de tv om het laatste nieuws te volgen. CNN 'King of Pop in a coma... Cardiac Arrest', BBC 'Michael Jackson died, according to the LA times', CNN 'waiting for sources to confirm the dead'. Uiteindelijk maar gaan 'slapen' toen het officieel was, ik had immers de volgende dag kamerdag.

Weer een dode legende erbij, daar hebben we er al zoveel van. Deze kortstondige vreugde en dan die harde klap, mijn Anticlimax!

Bram Leusink

Bericht van het bestuur

Zo, het academische jaar loopt ten einde. Als jullie deze laspost lezen zijn net alle tentamens en papers achter de rug, en genieten jullie hopelijk van je welverdiende rust en een heerlijk brandend zonnetje. Misschien lees je deze laspost zelfs wel ergens in een verre tropische bestemming, droom dan lekker even een uurtje terug naar het zeik-erige Nederland en die prachtige studievereniging. Ben je toch nog thuis, misschien wel aan het leren voor je herkansingen? Dan biedt deze laspost een prachtige gelegenheid om lekker te SOGgen, zonder je al te schuldig te voelen.

De zomer duurt lang, maar na twee maanden in eenzaamheid ga je langzaam de gezelligheid van al die gekke LASsers toch wel missen. Waar zijn zij geweest? Hoe hebben ze het gehad? En hoe was de dürüm daar? zijn voorbeelden van de brandende vragen die in je opkomen. Bovendien ben je natuurlijk reuze benieuwd naar alle nieuwe eerstejaars.

Dat komt goed uit, de commissies van Atlas organiseren gezamenlijk een introductieweek. Deze is uitdrukkelijk niet alleen bedoeld voor eerstejaars, maar juist ook voor jullie meerderejaars LASsers; oude rotten, doorbijters en bikkels, die na een heerlijke zomer weer staan te springen om alle LASvrienden weer te spreken. In de introductieweek zijn er elke dag mooie activiteiten. Kom dus vooral lekker pizza eten in het park en maak die nieuwe eerstejaars in tijdens een potje voetbal! En laat ze zien hoe LASsers een feestje bouwen op het feest dat Las Fiestas zal organiseren. Kortom: geniet lekker van je zomervakantie en tot ziens tijdens de introweek!

Maya, Martinus, Alexander, Anne en Bram

Kalender

Introductiekamp	28 - 30 augustus
Introductieweek	31/08 - 03/09
Nachtkanoen	31/08
Pizza en voetballen	01/09
Borrel	01/09
Eten met inroegroepje	02/09
Feest	02/09
Culturele avond	03/09

Lustrum **24/09-02/10**

Meer info op: www.usatlas.nl

Ik hou van Utrecht...

Een dagje Utrecht in het hart!

Deze zomervakantie een dag niets te doen? Of zit je twee maanden op je kamer omdat je geen geld voor vakantie hebt? Neem een maatje mee en ga een dag naar onze fantastische stad! Om je even te helpen, de makkelijkste manier om Utrecht in de kern te treffen.

'S ochtends even cultureel:

Ze schijnen te bestaan, de Utrechtse studenten die nog nooit bovenop de dom hebben gestaan! Jij ook niet? Zorg dan asdesodeflickers dat je daar een keertje gauw naar boven gaat.

Ben je al geweest dan ga je bijvoorbeeld naar het Universiteitsmuseum Utrecht (echt best wel leuk), naast de vaste collectie tref je hier het hele jaar nog de tentoonstelling 'De evolutie draait door'.

Aan het begin van de middag loop je vanaf de dom/het universiteitsmuseum over de vismarkt naar het stadhuis. Op een warme dag koop je een ijsje bij Venetia aan de gracht en huur je daarna een waterfiets om lekker door de grachten te dobberen.

Met wat minder mooi weer kan je ervoor kiezen om even lekker te gaan shoppen, of je gaat bijvoorbeeld naar een van de prachtige bioscopen die Utrecht rijk is. Ga naar het Louis Hardloper complex, 't hoogt, Springhaver of voor reguliere films naar het Rembrandt Theater.

's Avonds ga je bijvoorbeeld eten bij Eigen Schuld, een mooi en betaalbaar studentencaféetje op de Nachtegaalstraat, het eten is lekker, maar het is vooral heel gezellig. Om deze dag een passend einde te geven, ga je naar café Wijk C of de Oude Dikke Dries in de Willemstraat in Wijk C, het kloppende hart van het Utrechtse volk.

Dit is natuurlijk een beperkte selectie van alle mogelijkheden van Utereg. Het is per slot van rekening niet voor niets

't mooiste plekkie op de aard!'

Atlas 2008-2009

Liften - nachtje Aachen - Krakau
feesten - zeilen - Marokko - gala

